

Ђурађ Кастриот Скендербег

На данашњи дан, 17. јануара 1468. године у Љешу је од куге умро Ђурађ Кастриот Скендербег, син Ивана Кастриота.

Ђурађ Кастриот познатији као Скендербег био је борац против османских освајача и исламизације. Скендербегов дјед, Павле Кастриот, доселио се у Јањину у Епиру као српски кефалија. Скендербегов отац, Иван Кастриот, био је кнез Епира, који је држао Мат, Кроју, Мирдиту и Дибер. Његова мајка, Војислава, била је принцеза српског поријекла који су дошли из области данашње Македоније.

Иван Кастриот је био међу првима који се супротставио упадима Бајазита I, међутим, његов отпор није имао никакав значајан ефекат. Султан га је натјерао да плаћа данак, а да би осигурао вјерност племића тих крајева, Турци су одвели Ђурђа као таоца. Скендербег је у Љешу 1444. године сазвао племенске главаре Арбаније и Црне Горе, како би се заклели да ће заједнички ратовати против Турске. Због борбе против Османлија прво га је глорификовала Католичка црква (иако је током свог живота био и муслиман и православац), а убрзо и словенски народи са Балкана, који су га сматрали својим националним херојем. Скендербегова борба против Османлија, међутим, није била општи устанак становника Албаније против Османског царства.

Становништво великих градова у Албанији, који су на југу припадали Османлијама, а на сјеверу Венецији, није га подржавало док су његови борци припадали различитим етничким групама попут Срба, Албанаца, Грка и Цинцара.

Османски војници против којих су се борили нијесу били Турци из Анадолије, већ локално становништво које је било вољно да се бори против припадника свог народа у редовима Скендербегових снага.

Почев од XV вијека Скендербег је био предмет бројних књижевних и умјетничких радова. Скендербегове војне вјештине су Османлијама представљале велику препреку и у многим западноевропским земљама сматран је примјером борбе хришћанства против османских муслимана.

Иван Кастриот је са своја три сина: Репошем, Костадином и Ђурђем, купио у Хиландару за себе и своје синове братствене удијеле, што им је давало право да се тамо склоне и пребивају, у случају ако би им Турци отели њихове земље и протјерали их из отаџбине. Споразум о овој куповини обавио се 1430. године у Хиландару.

Том приликом је Иван Кастриот са синовима, склопио уговор са хиландарским игуманом Атанасијем. Према том уговору, управа манастира Хиландара уступила је Ивану и његовим синовима, за становање за „шесет флорина“ пирг Св. Ђорђа. Ова кула је сачувана све до данашњих дана у Хиландару и носи назив Арбанашки пирг.

Поред тога, Иван и његова три сина, имали су право на четири адрфата, маслињаке, винограде и остале принадлежности које су припадале томе пиргу.

У унутрашњем нартексу главне хиландарске цркве, у сјеверном зиду, налази се једна ниша, полукружног облика, с фреском Богородице с Христом. Око ове фреске налазе се ликови Св. Симеона и Св. Саве српског.

Испод ликова налази се натпис: **»Престави се раб' божи Репош', доукс' илирскии, 6939 (1431. година).** Према овим подацима Скендербегов брат Репош је неко вријеме живио, а потом и умро као световњак у Хиландару.

У Хиландару је умро монах **Јоаким Кастриот**, што се види из једног записа хиландарског рукописа (доспио у Румјанцевски музеј у Москви):

„Сего 2. (маја) престави се Кастриот, мни (шки) же Иоаким монах“. Свакако, ради се о Ивану Кастриоту, који се вјероватно пред смрт повукао у Хиландар и замонашио.

Српски јунак Ђурађ и албански коњак „Скендербег“

Борио се против Турака преко две деценије. Кроју су Турци освојили тек после његове смрти 1468. Као што је Скадар некада био српски престони град, на то подсећа и епска песма "Зидање Скадра на Бојани.

Од [ИН4С](#)

- 17/01/2021

Приликом боравка у граду Кроја који је удаљен 30 км од Тиране, било је то 2006. био сам у Цркви Св. Никола где се налази крипта српског јунака Ђурађа Кастриота у народу познатијег као Скендербег.

Ђурађ Кастриот Скендербег

Питао сам се тада зашто су подигнуте монументалне скулптуре коњаника Скендербега најпре у Тирани, потом у Приштини и Скопљу, а никада у престоним градовима у Србији или Црној Гори?

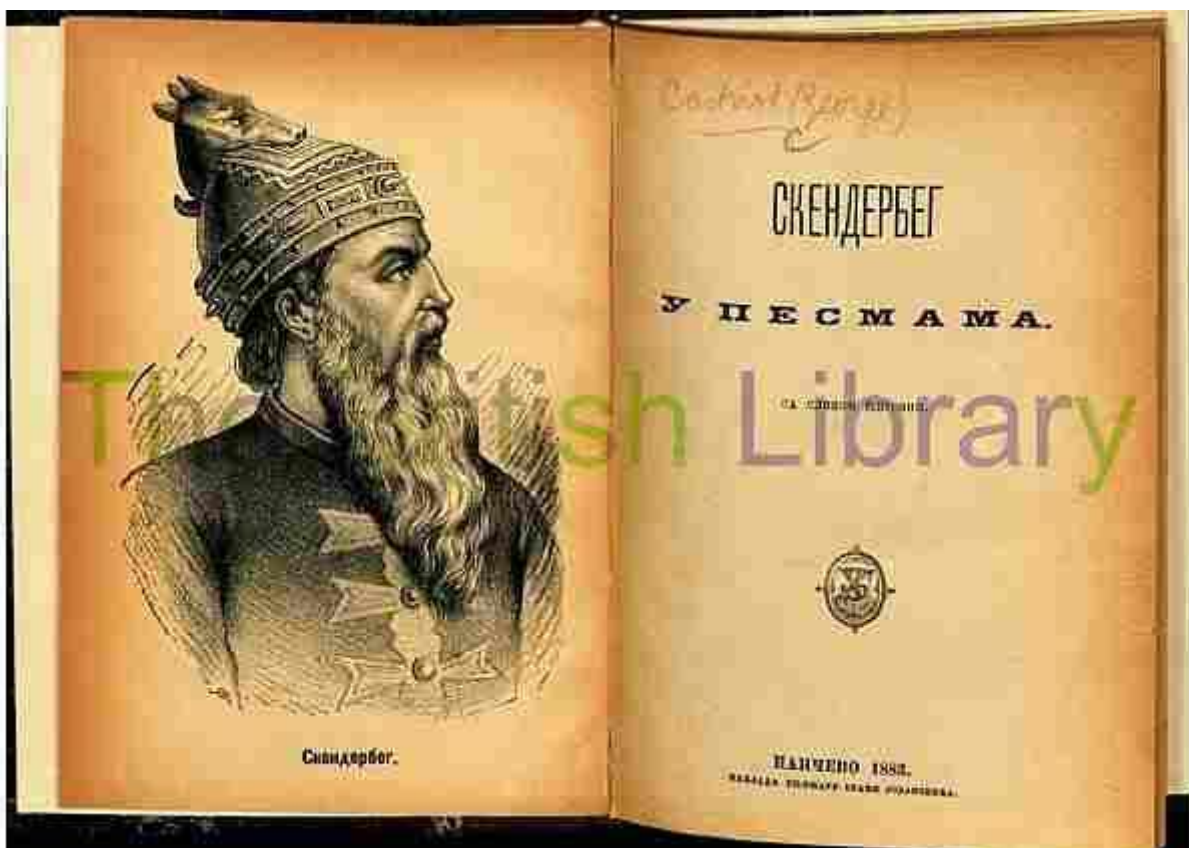
Овог Србина, од оца Јована и мајке Војиславе који је имао браћу Станишу, Репоша, Костадина и сестре Мару, Јелену, Ангелину и Влајку, Албанци су присвојили, а ми Срби смо се одрекли. Зашто?

Ово питање сурово подсећа да су пред нама по свему судећи нова одрицања.

Албанци сада покушавају да српске манастире преименују у косовске и траже да непризната од УН тзв. република Косово буде примљена у Унеско што је само корак од стављања под своју управу у Приштини или можда под планирану косовску цркву какву су одвајањем од СПЦ у Црној Гори и Македонији основали креатори новог светског поретка.

То им сигурно не би успело да међу нашим људима немамо оне којима се пружила прилика да им у томе помажу. **Раде Михаљчић**, написао је књигу претенциозно названу „Уџбеник историје за 6. разред основне школе“ коју је у Београду штампао Завод за издавање уџбеника 2009. године. Он наводи: „...Албанци воде порекло од староседелаца на Балканском полуострву, највероватније Илира, романизованих у мањој мери. Са њима су се мешали стари Грци, Словени и други народи...“

На другом месту Михаљчић тврди чак како су Албанци, далеко пре него што су их Аустријанци и Немци у то убедили постојали као народ: „...Међутим, староседеоци који су живели заједно и чија су насеља груписана у веће скупине нису словенизирани. Обичаје, језик, и друга народна обележја сачували су Албанци. Део досељених Словена примио је језик и обичаје Албанаца и стопио се са њима...“

Михаљчић није написао да од Берлинског конгреса 1878. морамо да се одричемо сопствене историје па и од Ђурађа Кастриота који је имао 18 година када је одведен у Турску где је добио ново име Искандер-бег а народ га касније прекрстио у Скендербега. Пуних 20 година је ратовао за Турке па је једног тренутка поставши високо рангиран официр искористио прилику и са 300 најбољих ратника напустио турску војску и вратио се у родни крај, одрекао се исламске и вратио у православну веру.

Борио се против Турака преко две деценије. Кроју су Турци освојили тек после његове смрти 1468. Као што је Скадар некада био српски престони град, на то подсећа и епска песма „Зидање Скадра на Бојани“, по некима који су истраживали Хомера и Одисејева путовања ту је била пре тога Троја али то није потврђено као и много тога у званичној археологији и светској историји па Албанцима у XIX веку није било тешко у трагању за својом историјом да присвоје Ђурађа од оца Јована и мајке Војиславе и прогласе га за свог војсковођу Ђерђа Кастриотија присвојивши при томе Ђурађов грб и заставу са двоглавим орлом за национално обележје државе Албаније која је у то време по први пут основана.

Средином XX века, у стручној јавности Америке појавио се појам **forbidden archeology** (забрањена археологија) који је означавао сва она истраживања потврђена новим научним методама чији се резултати нису уклапали у тадашње званичне ставове науке. САНУ сада има 184 академика, просечна старост је 72. године, месечни додатак уз остала примања је 85.402 динара, да ли је то разлог за њихову уздржаност у одбрани сопствене историје или је у питању конзервативна природа људског ума или геостратешка и политичка потреба великих сила ???

О томе аутору овог текста Живораду Јанковићу у емисији „Бодље и жаоке“ говори др **Ђорђе Јанковић** један од ретких стручњака за средњовековну археологију код нас. Утемељивач је рановизантијске, ранословенске и ранохришћанске археологије у Србији. Докторирао је са темом **Становништво Балкана у VI и почетком XII столећа**. Био је руководилац многих археолошких истраживања. Аутор је великог броја научних радова и публикација.

https://www.youtube.com/watch?v=39AohDM2T5Y&feature=emb_title